ISSN 0132-4462.
ЖОВТЕНЬ № 10 1996

перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ІРОНІЗМИ

◆ Які б не були залізні нерви, з роками вони стають металобрухтом.

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

◆ Якщо людина нічого не може робити, нехай хоч робить висновки.

Юрій САВЧУК.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ну й негідник цей Микола! Зовсім не п'є. Не дбає про економіку держави!

МІНІ-МОНОЛОГ ІВАНА КАРАСЯ

З чиїхось примх, а може, хиб,
Я їм щодня турецький хліб.
Козацький ранок зустрічаю
Турецьким печивом до чаю.
Купив,— носити все життя,—
Турецький одяг та взуття.

То хто ж так козака затуркав,
Що він перевернувся в турка?

Олесь ХВЕСЬ.

м. Мелітополь
Запорізької області.

БАТЬКИ І ДІТИ

Уже й першокласники наші сьогодні
Із диво-комп'ютером справитись годні —
Над чимось мудрують, самі програмують.
І, що головне, ті програми — працюють!
Не те, що у їх татусів та у мам —
Творців усіляких державних програм.

ЯКБИ Ж ТО!..

Із закордонням слід-таки дружити:
Там учать нас, як працювать, як жити;
І, може, навіть того ще навчать,
Що й свого глузду треба не втрачать.

Григорій ТЕСЛЕНКО.

м. Київ.

Армійські брюнети

Полковників, є така шкідлива для усіх армій звичка, чомусь дуже часто називають чорними. Одного — ні, але досить їм зібратися по троє-четверо, як їх обов'язково хтось скривдить, поквацювавши темною фарбою.

Все почалося в Греції, коли саме полковники чверть століття тому захопили владу. І вже ту владу перебирали в Афінах лейтенанти запасу, а у нас часом правили взагалі рядові ненавчені, до полковників ставлення лишилось стабільним. І головне — ніхто не знає, що означає оті «чорні». Інша справа — майорів (чи поодинці, чи групою) називають жмотами, віддаючи належне, мабуть, їхній ощадливості. Тут все зрозуміло — звання таке, вік небезпечний, перехідний, зірка, хоч і велика, але одна. А ознака полковників... Річ у собі. Отож, давайте будемо стриманими і своїх полковників не чорнитимемо, а назовемо брюнетами. Колір ніби той же, а сказано делікатно.

Начальник речової служби Прикарпатського військового округу полковник О. Кузнецов не те, щоб, всупереч посаді, дуже любив людей, але шанував знайомих і друзів не менше, ніж свої речові комори. Водночас, будучи по натурі брюнетом, тримав віжки керівництва дуже цупко. Часом йому навіть здавалося, що він у Греції. По-перше, все є, по-друге — влада в руках. І не дивно, коли до нього завітав старий друзяка, що звільнився в запас і подався в приватний бізнес, пан полковник прийняв його не так, як жмоти майори.

У процесі обміну думками про нелегке сьогочасся викристалізувалася думка, що цивільному другові потрібна вантажна машина. Не рюкзак і не тренчик до шинелі, а автомобіль. І назавжди.

«Тек-с», сказав би поручник Ржевський і палець об палець не ударив би, ганяючись за спідницями. А начальник речової служби взявся виконати замовлення. І невдовзі було створено відділення речової бази. При цьому штат не зріс на жодну одиницю. Появилася лише ще одна чергова печатка, що й почала злягатися з паперами.

Були виготовлені документи про надання речовій базі КамАЗа. А як же без нього? Керівники ПрикВО запідозрили б щось неладне: база і без транспорту! Що, все розікрали і нічого возити!

Возити тим часом було що... у підприємстві «КВП». Ним керував, зрозуміло, старий друзяка О. Кузнецова. До речі, перше, що перевезла капіталістична юнь, були дев'ять тонн пального, «подарованого» приватнику іншим полковником — начальником служби паливно-мастильних матеріалів М. Бобришевим.

Так і хочеться вигукнути відоме гасло: «Народ і армія єдині!» Тим часом наші брюнети не тільки зміцнювали стосунки з цивільною публікою, а дбали і про свої армійські лави. Так, пан Бобришев пару літ тому будував важливий об'єкт власного відпочинку — дачу. Він обійшовся для нього дуже дешево — кран, самоскиди та інша техніка разом з солдатами були дармовими. А полковник Кузнецов...

І тут вперше в нашій розповіді виникає майор. Звати його Івлєвим. Він — підлеглий пана полковника.

Я вже говорив про нахили людей з одною зіркою. Він і збив з толку О. Кузнецова. Майор, бачте, десь вичитав, що українські чорноморські екіпажі бойових кораблів позаводили собі «на гражданці» шефів, які возять і продовольство, і концерти з Миколою Гнатюком, і...

Було вирішено вибрати в шефи концерн «Електрон», який випускає сателітарні антени до телевізорів. Приймачі у майора і полковника вже були, отож написали прохання тільки на антени, зміст якого купчився у приблизно такій формулі: рідне військо хоче бачити не тільки УТН, а всенький світ.

Рідне військо переважно і досі дивиться у казармене вікно, а наші спритники почали тішитися Римом, Парижем та іншими телевізійними столицями. Правда, недовго тішилися. Зачинили їх за гратами. Про це, до речі, коротко повідомили в пресі. Але зачинить зачинили, та умовно. Іншими словами, дістали 2—3-річні строки ув'язнення, але на нари не сіли. До того ж, всі невдовзі потрапили під амністію.

Я оце думаю: може, через отакі штучки-дрючки і називають полковників чорними? Щось у цьому є від магії, нечистої сили, правда? Але ми все ж таки будемо делікатними і своїх полковників називатимемо просто брюнетами.

Володимир ПАЛЬЦУН.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Що з ним?!
— Підірвався на секс-бомбі!

Мал. О. КОНОВАЛЕНКА

ОПИСКИ САМОПИСКИ

БУРЯГАН.
ГЛУМОРЕСКА.
ЖОРНАЛІЗТИКА.
ЇДЕЙНІСТЬ.
ОЩАДКАША.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

ВИТИРАН ПРАЦІ.
ГРОШМЕЙСТЕР.
КРЯКОВ'ЯК.
ОКОМУЛЯТОР.
ХАМІЛЬЯРНІСТЬ.

Сергій ДМИТРЕНКО.

Мал. В. АДАМОВИЧА

ІРОНІЗМИ

* Не стрибай у гречку, коли там бджоли збирають мед.

* Гарний метелик, але яка у нього біографія? Був гусінню.

* Хто вміє крутитися, той і в пеклі знайде холодне місце.

Петро КАЧАЛАБА.
смт Маньківка Черкаської області.

☆ ☆

ПРО ПРЕДКІВ

У зоопарку — екскурсія школяриків. Молода працівниця зоопарку каже дітям:

— Не дражніть мавп. Не забувайте, що ви походите од них!

— І ви теж? — цікавиться допитлива дівчинка.

— Ні... Мого батька розшукують.

КОЛО РОЗШИРЮЄТЬСЯ

Це вже загальновідомо: мисливці, не завжди дбаючи про правду, охоче розповідають про свої трофеї; рибалка-любитель не промине нагоди похвалитися своїм небувалим уловом; затяті грибники теж у похвальбі задніх не пасуть. А тепер до цього вже й огородники підключилися...

Стоїть гурт. Балачка точиться:

— Я назбирав літрову банку.

— А я трилітрову!

— А я ціле відро!..

Йдеться про колорадських жуків.

ПРОГНОЗ ПОГОДИ

— Дідусю! Тато пообіцяли, що завтра візьмуть мене з собою на річку рибу ловити, якщо буде гарна погода,— щебече малий внук. — А що каже твій ревматизм?

Старий на хвильку примружує око і авторитетно заявляє:

— Невеличкий дощ без опадів.

ТАКИ Ж ТАК...

Обідня перерва. Кілька працівників установи сидять у буфеті за столиком. Серед них один новачок. Секретарка начальника розхвалює йому шефа:

— Знайте, що, як людині, нашому Петрові Мефодійовичу ніщо людське не чуже.

— Ага, ага,— киває головою інший співпрацівник. — Я теж це запримітив. Він ніколи не повертає боргів.

ЗАСПОКОЇВ

У платній поліклініці жінка скаржиться:

— Ви мені вчора вирвали здорового зуба.

— То нічого,— заспокоює лікар,— ми це виправимо: хворого зуба вирвемо вам безплатно.

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ.

м. Лубни.

Мал. О. КОХАНА

— А як же ти живеш без зарплати?
— Та як бачиш...

Друже Перче!

Нещодавно прочитав у газеті, що два інспектори ДАІ Харківського району м. Києва затримали автомобіль «Волга» і виявили у пасажира два грами кристалів ефедрину.

Я, чесно кажучи, був гордим за дії цих інспекторів: «Бач, навіть два грами, і ті їм вдалося помітити! Мають пильне око. Молодці!»

А коли трохи поміркував, то аж за голову схопився: «А яке ж «око» мають ті, хто не помічає, як з країни автофургонами, вагонами... та навіть цілими составами вивозиться народне добро. Тим більше, що пильнують за цим не прості інспектори. Та й сліпих на ті посади нібито не призначають.

О. ЗАТУЛИВІТЕР.

м. Суми.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

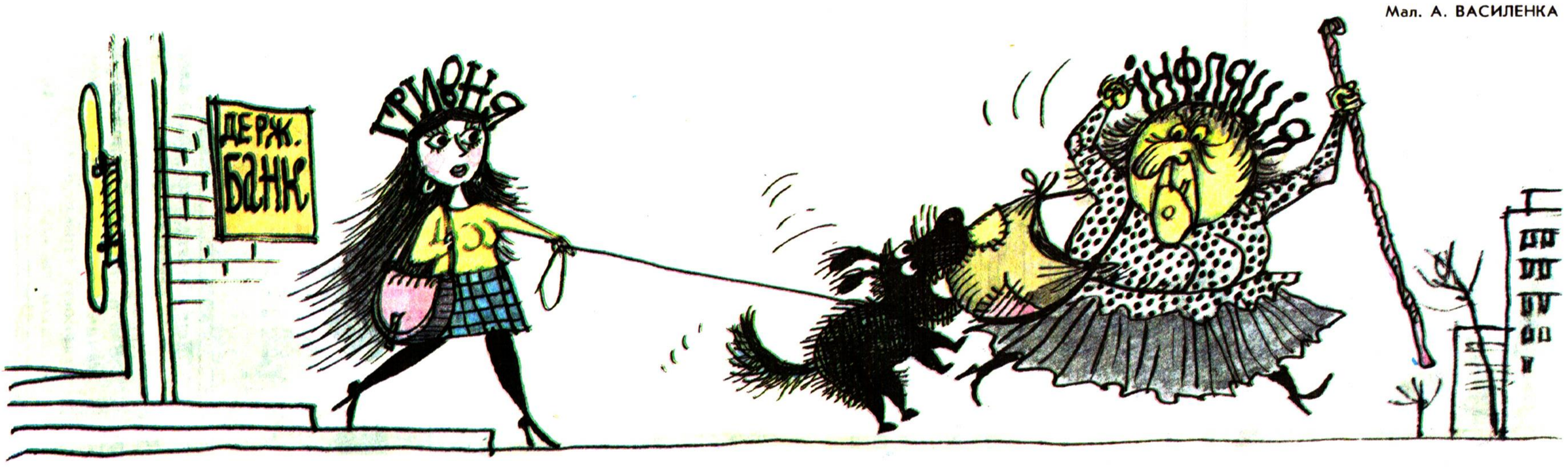

ВИ НЕ ЗАБУЛИ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ»?

А ВАШІ РОДИЧІ, СУСІДИ, ЗНАЙОМІ?

(Якщо не передплатили — див. стор. 15).

Мал. В. ПАНФІЛОВА

ВИ ВСЕ ЗНАЄТЕ, АЛЕ НЕ ПРО ВСЕ

Масове ювілейне сходження на Говерлу

Про те, що на відзнаку п'ятої річниці незалежності України відбулося масове сходження на найвищу гору українських Карпат, ви вже знаєте. Читали, либонь, що піднялось на Говерлу більше двох тисяч громадян. А по телевізору, чей, виділи, як патріоти на самій маківці встановили Державний прапор країни, як священослужителі геть всеньких вітчизняних конфесій нарешті збраталися і почергово, з явним братолюбієм, освятили каплицю на шляху до вершини.

Знаєте, припускаю, що разом з виборцями піднялися до хмар аж двадцять народних депутатів Верховної Ради. Самодіяльні альпіністи, спостерігаючи з одної точки Закарпаття, Івано-Франківщину і закуток Румунії, могли отак собі випити шампанського з Іваном Плющем, Ярославом Кендзьором, Борисом Кожиним, Іваном Зайцем... Не знаю, чи решта п'є, але ви, мабуть, і це знаєте.

Чули, мабуть, також, що там, у піднебессі, раптово на наших краян налетіла буря, але ніхто їй не дався. Не на таких наїхала.

Може, хтось знає, що в тій великій громаді крокував 75-річний Мирослав Симчич, який 32 роки відсидів по таборах і тюрмах, аби отак із жовтоблакитним, не ховаючись, заспівати над Східними Бескидами «Ще не вмерла...»

Та що там говорити?! Ви все знаєте.

Ніколи не повірю, що ви знаєте, як встановлювали на вершині державний прапор. Нічого особливого, кажете? Бо не знаєте. Особливе було. Коли виявилося, що металеве древко не входить у залізне гніздо, багато хто розгубився. Дехто почав обточувати держак, мовляв, без німецької точності ніяк не можна і за хмарами. Але тут підійшов хтось із вінничан, вийняв з кейса шмат сала і змастив втулку і стержень. Ви не знаєте, але метал ніби зм'як, клацнув, і все вийшло, як у шаблі з піхвами. Боже, скільки раз нас рятувало українське сало!

Але ви про це знаєте.

В. П.

Мал. Н. ТОВПИНЕЦЬ

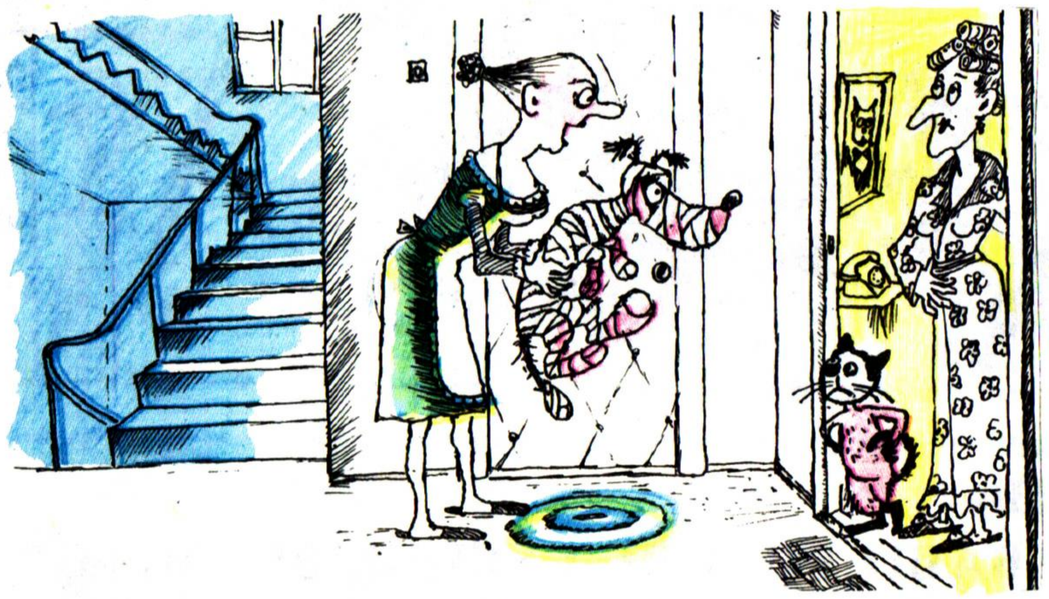

— Якщо ви будете споювати свого Мурчика валер'янкою, я подам на вас до суду...

Посмішка ПЕРЕМОЖЦЯ

ГУМОРЕСКА

До залу, де мав проводитися аукціон, Лобач прийшов не останнім, упевнено всівся попереду — він не сумнівався в успіху. Фірма послала його сюди з чітким завданням: придбати овочевий магазин «Бурячок». Шеф давно поклав на нього око — ясно, цікавила не сама крамничка, а приміщення у центрі міста. Хоч за законом новий власник зобов'язаний певний термін зберігати профіль закладу, це не бентежило: що заважає покласти у вітрині для виду кілька морквин і капустину, саме ж помешкання використати як заманеться.

Косуючи направо-наліво, Лобач намагався виявити ймовірних конкурентів, які теж робитимуть спробу оволодіти цим звабливим об'єктом. Та ось з'явився представник фонду державного майна, і торги почалися.

Ведучий оголосив початкову ціну, просто смішну — п'ятсот мільйонів карбованців. Покупці заворушилися, почали додавати по сто-двісті тисяч.

— Мільярд!— гучно вигукнув Лобач.

Запанувала тиша.

— Мільярд — раз! Мільярд — два!..— виклично тягнув аукціонер.

— Мільярд двісті! — почувся чийсь голос, і торг поновився.

Лобач трохи перечекав, а за тим видав:

— Мільярд триста!..

— Мільярд триста — раз! Мільярд триста — два!..— підхопив ведучий.— Мільярд триста...

Підвищувалась вартість, рідшали голоси. Коли дійшло до півтора, Лобач вирішив, що справа зроблена, тим паче, сума ця була граничною і для нього. Проте раптом звідкілясь із задніх рядів почулося:

— Два!..

— Два мільярди — раз! — зрадів аукціонер.— Два мільярди — два!..

— Два сто!— чомусь не зупинився Лобач, на що миттю почулося:

— Два триста!..

— Два п'ятсот! — відрубав Лобач, упевнений що його суперник нарешті здасться. Його розпинало дізнатися, хто там такий меткий, але самолюбство не дозволяло озирнутися. Решта претендентів давно вже вийшла з гри і зацікавлено стежила за двобоєм.

— Два сімсот!— видав суперник.

— Два вісімсот!— парирував Лобач.

— Два дев'ятсот!..

Герць набрав напруги, і настала мить, коли Лобач у запалі вимовив:

— Три!..

Цього разу відповіді не було.

— Три мільярди — раз! Три мільярди — два!.. — урочисто вдаряв молоточком аукціоніст.— Три мільярди — три! Продано!..

Зал вибухнув захопленими зойками, кинулися вітати переможця. Але Лобач не радів: ціна, що він її назвав, куди перевищувала ту, що йому дозволив шеф. Знаючи крутий норов останнього, він розумів, що той примусить перекрити різницю за власний кошт. А оскільки таких грошей Лобач не мав, це означало стати рабом фірми до склону днів. Звичайно, фірма може його дезавуювати і відмовитися, але це заплямує її престиж, чим миттю скористуються конкуренти.

Тепер можна було врешті глянути на суперника. Ним виявився непомітний чоловічок у досить невиглядному вбранні. Лобач упізнав у ньому... свого сусіда по будинку, який мешкав поверхом нижче! Найдивніше було те, що той був звичайнісіньким пенсіонером і не міг мати таких грошей! Сусіда потиснув переможцеві руку з посмішкою, в якій не можна було не відчути зловтіхи.

І тут Лобач зрозумів усе. З рік тому його дружина, виходячи з квартири, забула закрутити у ванній кімнаті кран. Зрозуміло, нижнє помешкання залило водою. Грунтовно, з псуванням шпалер, паркету і меблів, замиканням електродроту і виходом із ладу телевізора і холодильника. Спочатку сусіда спробував домовитися з Лобачем про відшкодування мирно, але той усіляко уникав переговорів, і тоді пенсіонер подав на нього позов у суд. Проте найнятий Лобачем адвокат прихитрився довести, нібито старий залив стелю своєї домівки сам. І ось час розплати настав...

Савелій ЦИПІН.

м. Харків.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Мені здається, що нашій владі ніколи думати про народ, оскільки вона весь час думає про себе. У першу чергу про те, як себе забезпечити.

Взяти, приміром, пенсію. Відповідно до положення про державну службу вона складає при наявності стажу дев'яносто процентів заробітку. А якщо ти належиш до інших категорій трудящих, скільки б не заробляв, а більше як сорок п'ять гривень пенсії не отримаєш.

Я маю звання заслуженого працівника культури, все життя чесно трудився на благо нашої держави, а мені при виході на пенсію нарахували саме цю принизливо-мізерну суму. А от моєму знайомому, пересічному чиновнику — в чотири рази більше.

І тільки тому, що він служив у апараті міністерства, яке, до речі, розформували. Хіба ж це справедливо?

м. Київ.

А. ГАЛИНСЬКИЙ.

Малюнки С. ФЕДЬКА

Міні усмішки

СОРОМНО

На базарі тіснява — не протовпитись.

— Е-е, ти що, харцизяко, шукаєш у моїй кишені? — схопив за руку незнайомця Максим Дроб'зко.

— Ци-игарку, — забелькотів той. — Страх, як закурити хочеться.

— То міг би попросити.

— Я і так щодня прошу. Вже самому соромно.

СКЛЕРОЗ

— На що скаржитесь? — запитує лікар пацієнта.

— У мене, мабуть, склероз.

— В чому це проявляється?

— Та от з пам'яті геть вискочило: чи одержував я зарплату, чи ні.

БЕЗПЛАТНО

— Тітко Ганно, а ви пам'ятаєте, хто вас вперше поцілував?

— Авжеж. Таке не забувається.

— Значить, той поцілунок для вас був найдорожчий.

— Ет, таке скажете. І хто тоді за це платив?..

ЯКЩО НАБРИДНЕ

— Михайле Никоновичу, прошу, дайте відпустку за власний рахунок на тиждень.

— Навіщо?

— Хочу познайомитися з хорошою дівчиною і одружитися.

— В такий строк і познайомитися, і одружитися?

— А що? Як набридне, то ми ще встигнемо й розлучитися.

Іван ТОКАРЧУК.

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Ви що, шановні! Це ж подвійне оподаткування! Вдома — жінка, тут — ви!

Детектор брехні

ГУМОРЕСКА

— Прізвище, ім'я, по батькові?

— Сидорчук Григорій Петрович.

— Пив?

— Ні.

— Коли востаннє бачив Редькіна?

— У минулому році.

— Скільки зараз коштує 100 г у барі «Сонечко»?

— Звідкіля мені знати?

— У якому класі навчається твій син?

— У п'ятому.

— Що пив?

— Нічого.

— Дивись мені в вічі. Самогон був міцний?

— Який самогон?

— Чому прийшов додому пізніше звичайного?

— Довго не було тролейбуса.

— З ким пив?

— Ні з ким я не пив!

— Все нормально, Гриша, можеш іти додому!

— Ні! Боюсь! Попитай іще, ти не знаєш моєї дружини!..

Олександр ПЕРЛЮК.
м. Кіровоград.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

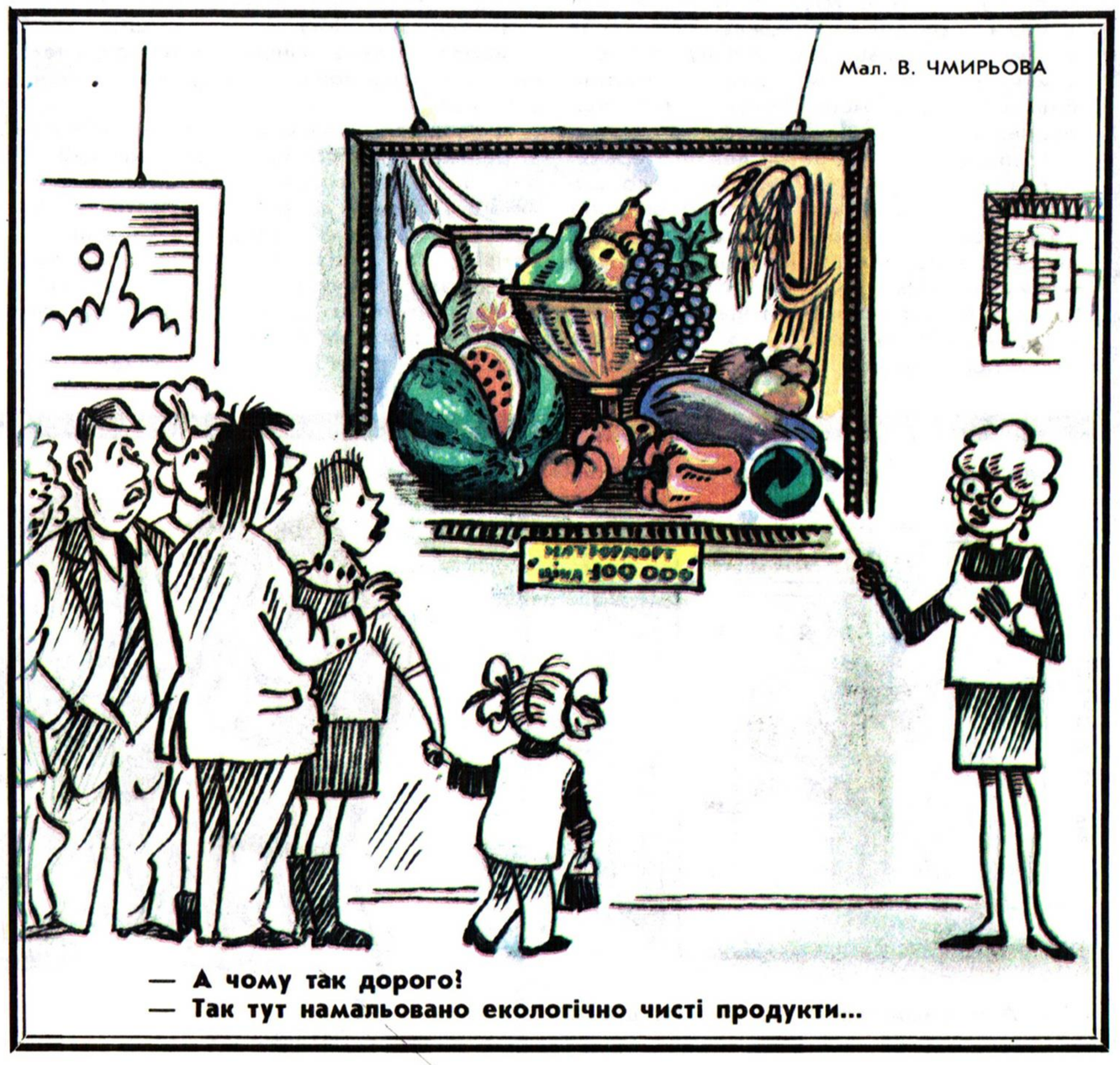

— А чому так дорого!
— Так тут намальовано екологічно чисті продукти...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Далі роздягатись?
— Боронь Боже!!!

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

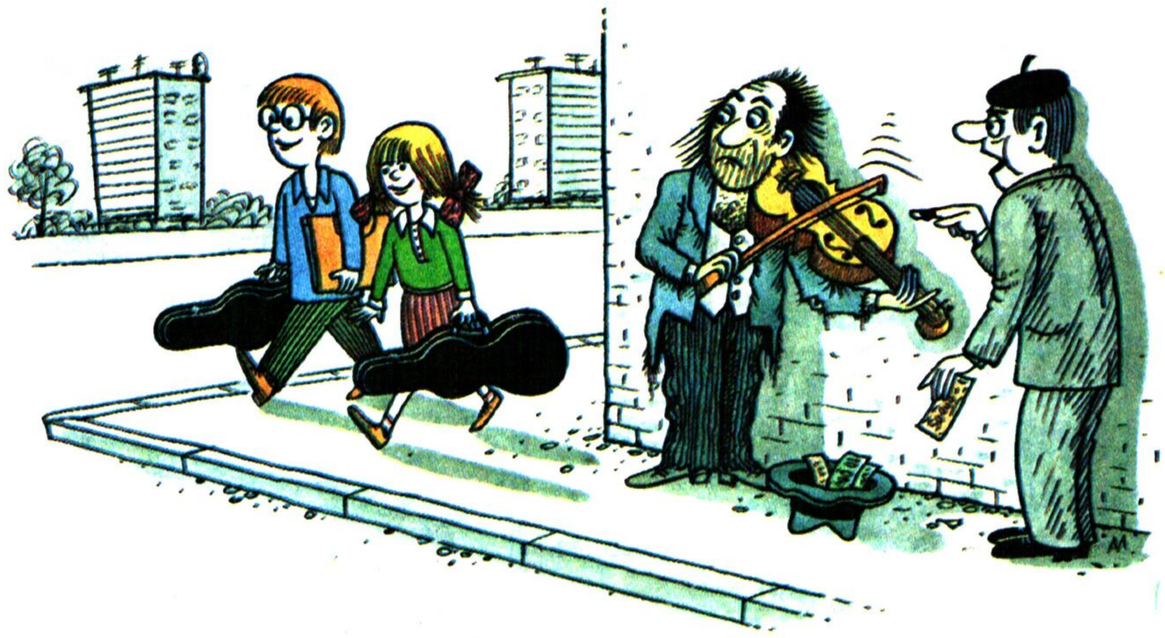

— Нас скоро змінить талановита молодь...

КВІТОЧКИ ЖАСМИНУ

У житті так завжди. Одному цяцьку і бубликів в'язку, а іншому від усіх тих бубликів дірки. Багато, тобто, виходить дірок. І, як мовиться, по получці. Один знепритомніє на мить, помилково зазирнувши у загальний вагон нічного поїзда. І вже кореспонденти, різні медіуми розпитують його, що він бачив на тому світі? Інший же фактично тільки інколи потрапляє на цей світ. І нуль уваги. Ніхто не інтерв'ює, не знімкує і навіть з ЖЕКу бодай би якийсь челядник запитав, де це ви, мовляв, ходите з документами на субсидії? Тиждень вас щось не видно. Так ні, не запитає.

Ганна Григорівна М'яка, львів'янка, пенсіонерка, прожила і живе практично за розкладом другої категорії. А оце недавно дійшла, вважай, до ручки — вхідних дверей лікарні. Поклали з хворобами, що розвинулися на тлі паскудного життя. Льонька, син її, з усієї тієї розпуки взяв у мами доручення і одержав її пенсію за два місяці. Доклав свою місячну платню і, опинившись з 22 мільйонами, втратив пильність щодо моці спокуси і геть усе пропив.

Трапилось це у третій декаді червня. Якраз цвів жасмин. Це дуже важливо, що жасмин, а не липа чи звіробій. Бо котрогось там ранку, а мо', під обід котрась з подружок Леоніда стояла під чужими вікнами і ламала гілочки саме з пахучого жасминового куща. Тут, звісно, нагодилася господиня і — так його перетак — поцікавилась, що б могло означати таке безпардонне зухвальство?

Звичайна ситуація, звичайний набір відповідної лексики, але незвичайною була відповідь:

— Не сваріться, це для Ганни Григорівни. Пішла на той світ, бідачка.

Сильна все-таки наша купонна валюта, якщо випита за неї горілка може так діяти на пташині голівки юних подруг. А може, це Льонька бряк нув з недоперепою, а подруга тільки повторила почуте. Тільки, мабуть, ні. І ось чому.

За пару годин увесь той кут знав про сумну долю пенсіонерки М'якої. Хтось навіть розповів про цю недобру новину синові її Леонідові, і той засмутився настільки (значить, не знав і брякав), що тут же пішов позичати у подруги покійної мами 200 тисяч «на дорогу». На яку дорогу, куди? Але пані Клава не питала, тільки дуже дивувалася з такої наглої смерті, позаяк позавчора провідувала хвору, а з розповіді сина виходило, що мама померла на день раніше. «Склероз, спека»,— зітхнула вона і витягнула з гаманця 200 тисяч.

А Льоня тим часом мобілізував себе не згірше кандидатів на президентських виборах. Позичку, зрозуміло, він пропив, але якимось дивом добрався до останнього місця праці мами і попросив допомоги. Готівки, як і скрізь у республіці, там не було, але співчутливі колеги покійної взялися виготовити домовину. Дошки і цвяхи могли взяти на бартер.

Назавтра рідні і близькі поїхали до лікарні брати тіло. Його, як, мабуть, в усіх країнах з перехідною економікою, знайти не могли. Мав би знати сторож, але він пішов додому. І чимало було свідків того, що йшов він без якихось тягарів, а лишень з течкою для термоса з фальшивою кавою.

Держава в очах меморіальної делегації падала з висот перехідної економіки до рівня екваторіальних канібалістських кланів. А тут ще дядько при дверях ганьбив:

— Треба було раніше приїжджати, а не в свинячий голос: коли кажете, померла? Двадцятого? А нині двадцять п'яте.

— Але ж знаходять людей, що померли ще при обороні гори Маківки,— подав голос хтось з тих, хто читає газети.

Нестерпний моральний тупик вдалося подолати лишень тоді, коли ота особа, що рвала квіточки жасмину, вирішила пошукати небіжчицю в її лікарняній палаті. «Та де б її там тримали тиждень»,— напирали логіки, а бовдури казали: «Всяке буває».

Перемогли, як і годиться, бовдури. Коли прочинили двері палати, покійна сиділа на ліжку і сьорбала з тарілки пісний лікувальний куліш.

— А ми до вас. Тут так важко когось знайти,— зацьвірінькала пташина голівка.

...Багато хто питає, куди поділи домовину. Не знаю. Мабуть, пішла по дальшому бартеру. Краще б запитали, що бачила на тім і на сім світі небіжчиця. Все-таки майже тиждень...

Володимир АРТЕМЕНКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А економічний прогноз ви даєте?

Мал. В. ПАНФІЛОВА

МАЛОЛІТРАЖНІ ДУМКИ

● *Девіз самогонщика: перегнати зарплату апаратника.*

● *Полум'яне кохання найшвидше загасає, коли його поливати вином.*

● *У неї було сім п'ятниць на тиждень.*

● *Співцарства — за коньяк!*

Леонід ЗАБАРА.
с. Тур'я Краснопільського району Сумської області.

ІРОНІЗМИ

● *Якби синоптики це вгадували напрям вітру, куди летять народні гроші, то їм би ціни не було.*

● *Гласність є, сказати вже нічого.*

Юрій САВЧУК.

Грім із «Нью-Йорка»

Друже Перче!

У високих державних кабінетах постійно «дбають» про наших школярів: то форму запровадять, то безплатні обіди ліквідують, то дозволять так «наповнювати» класи, що за партами мало не по три учні сидить.

А недавно довідалися ще про одну «новацію». Тепер батьки повинні за користування «безплатними» підручниками сплачувати 20% їх вартості.

От тільки не пояснили нам, як платити оті проценти, коли на клас, буває, припадає усього по 3 — 4 підручники. З усіх стягувати по 20% чи платити в залежності від кількості книжок? Якщо з усіх, то ті 3 підручники будуть «золотими».

В. КОЖУШКО.

м. Полтава.

Чи далеко до Нью-Йорка? Дивлячись звідки. Якщо стати навпроти другого під'їзду будинку № 8 по вулиці Жмаченка та рушити у напрямку до США, ви опинитеся біля нього через сто шістдесят кроків. Не вірите? Спитайте будь-кого з мешканців цієї славної авеню. Вони мають щасливу нагоду не лише споглядати той «Нью-Йорк», а й (що значно істотніше!) — чути. Особливо опівночі. Годин після двадцяти чотирьох.

У цьому мікрорайоні нашого пречудового і, судячи з вивісок, вже наполовину американського міста, можна почути діалог:

— Продаю двокімнатну!

— З телефоном?

— З телефоном.

— Кімнатки, сподіваюсь, окремі?

— Окремі.

— Кладовка є?

— Є.

— Ванна і санвузол не суміщені?

— Боронь боже!

— І скільки ж просите?

— Десять шматків. Зеленими.

— Гм,— мугикає потенційний покупець, приголомшений «божеською» ціною. І раптом його осяває: — А вікнами, шановний... Вікнами ваша квартирка, часом, не на захід?

— На захід,— без помітного ентузіазму підтверджує власник «двокімнатки».

— Тобто у бік Нью-Йорка?

— Та туди...

— Чого ж ви мені, дорогий, морочите голову? Так з самого початку і сказали б. А то — телефон, кладовка, санвузол...

О, скільки зруйновано прекрасних доль! Скільки торпедовано блискучих комерційних оборудок! Скільки розбито світлих кохань і, зрештою, втрачено чудових снів, а натомість — нажито невротичних болячок та гострих гіпертонічних кризів через отой, дислокований мало не на меморіальному пагорбі, у парку «Перемога», і, як уже зазначалося, біля самісінького житлового масиву «Нью-Йорк» — нічний клуб.

Ні, дарничани не ханжі. Як і весь мало не тримільйонний загал київського громадянства, вони вже давно звикли до ринкових символів на кшталт оголених дівчачих стегон та жуючих щелепів. Однак призвачаїтися до Ніагари децибел, що виникають завдяки маестро із «Нью-Йорка» і зривають з теплих ліжок тисячі добропорядних платників податків... То, даруйте, вже понад їх силу. Середньостатистичний киянин, якщо він, звісно, не перебрав та не посварився з рідними чи близькими, протягом календарного місяця від 240 до 248 годин знаходиться у солодких обіймах Морфея. Клуб «Нью-Йорк» функціонує тричі на тиждень. Неважко підрахувати, що внаслідок цього згаданий показник у мешканця призахідної сторони вулиці Жмаченка набагато нижчий. Що, поза всяким сумнівом, якнайгірше відбивається як на формуванні ринкової свідомості, так і на темпах приватизації. Якої — трудової, підприємницької чи, даруйте на слові, громадської активності можна чекати від соціума, позбавленого не лише кількамісячної зарплатні, а й п'ятидесяти з гаком годин фізіологічно необхідного спання? (У дужках зазначимо — хлопці з «Нью-Йорка» глушать усе свідоме і живе з вечора до п'яти ранку у радіусі кілометра. Звідси і така цифра).

Сучасний громадянин не проти естетичної та іншої насолоди. Купайтеся собі у шампанському, роздягайтеся. Стомлений високими цінами та низькою зарплатнею, або, як усе це тепер прийнято у пресі та на екрані називати «усілякими негараздами», він хоче бодай одного — виспатися. Навіть у п'ятницю, суботу чи неділю. За кількасот кроків від «Нью-Йорка».

Володимир ІВЧЕНКО.

м. Київ.

Мал. О. ГУЦОЛА

Мал. О. ГУЦОЛА

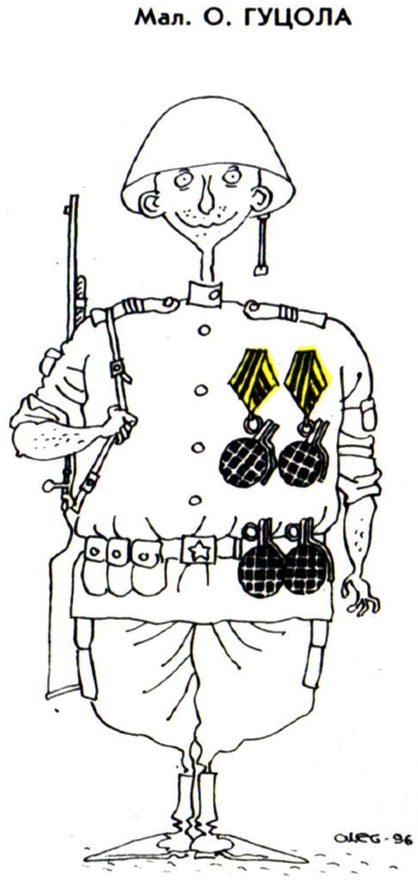

Хроніка новин

▣ Нарешті з архіву обласного управління КДБ (тепер СБ) вийшли та готуються до друку неспотворені дані про справжній рівень води в Пруті, Сиреті та пиві Чернівецької броварні за 1940—1953 рр.

▣ До обласної лікарні потрапила пані С. 1951 року народження, якій під час сварки чоловік відкусив піввуха.

— Не розрахував, — виправдовується чолов'яга. — Я хотів з'їсти лише лапшу з її вух.

Черговий хронікер Флоріан БОДНАР.

Мал. В. ШИРЯЄВА

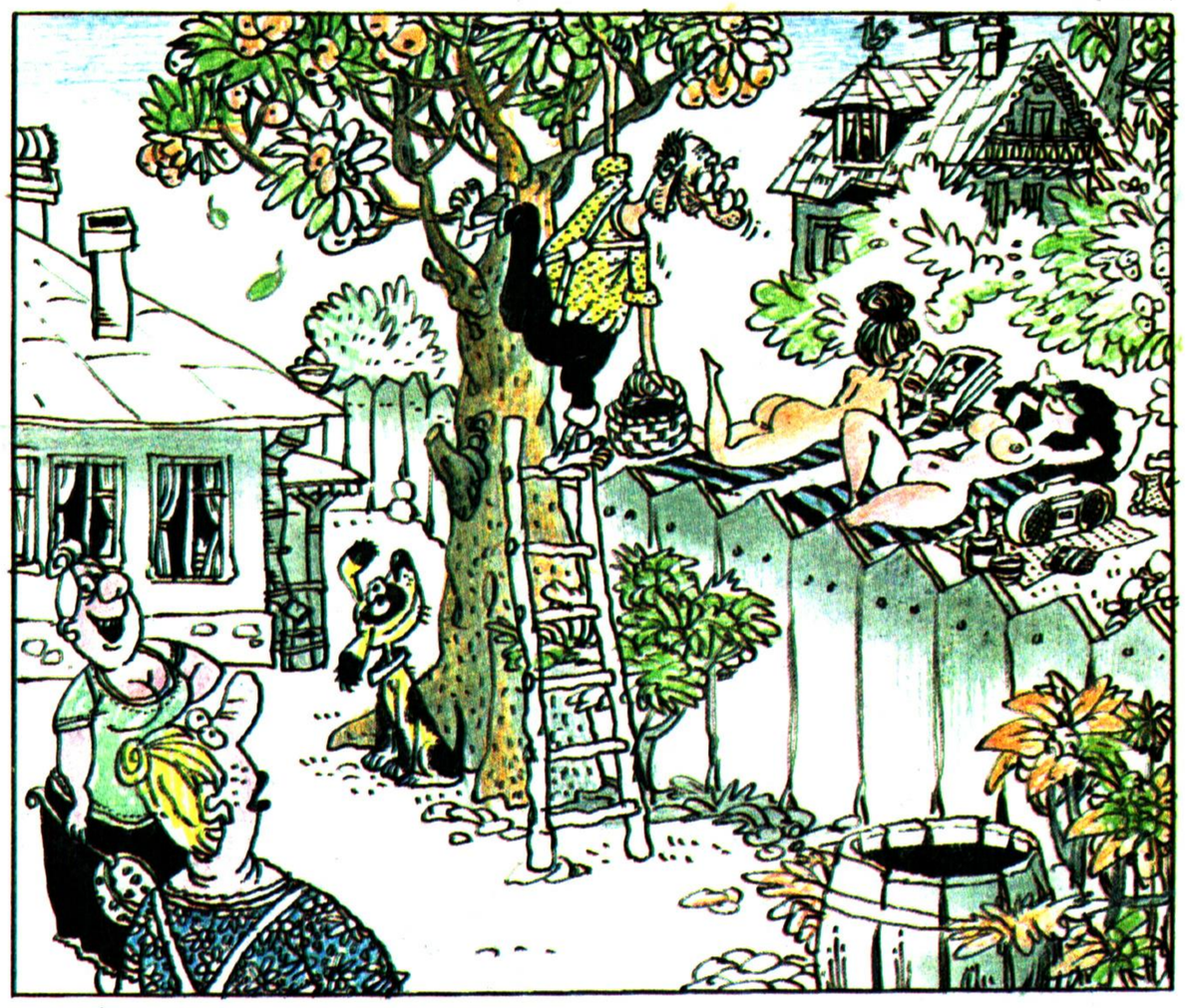

— Мій старий обожнює груші! Нікому не довіряє їх зривати...

ДОРОГИЙ ПОСТРІЛ

У мисливця молодого,
Шалапута Гриця,
Біля хати випадково
Стрельнула рушниця;
А сусідові, що різав
Дрова за парканом,
Збило шапку й обсмалило
Лисину жаканом.
Гриць, за голову схопившись,
Ледь не рве волосся:
— Ну простіть же, дядьку Гнате,
Що таке стряслося.
От клянусь, що більше в руки
Не візьму рушниці!
Я куплю вам шапку нову,
З норки чи з лисиці. —
Дядько Гнат розставив ноги,
З ляку теж трясеться.
— Шапку купиш чи не купиш,
А штани — прийдеться.

Леонід ГАЖАЛА.

м. Біла Церква.

У нас усі дома!

Малюнки А. ВАСИЛЕНКА

— Справи у вашого чоловіка пішли на поправку. Коли його привезли до нас, він уявляв себе левом. А тепер тільки котом...

— Тут же зовсім темно!
— Так ось же Петро каже, що він світильник...

— Ура! Гривню ввели!!!

— Дивне захворювання... Відчуває себе мінімальним споживчим кошиком...

— А починав я простим Наполеоном...

— А чого кухар за тобою з ножем ганявся!
— Розумієш... я кавун...

— Я цілком здоровий. Тільки-но прилетів із сузір'я Альдебаран...

— Це мій чоловік. Йому здається, що він півень.

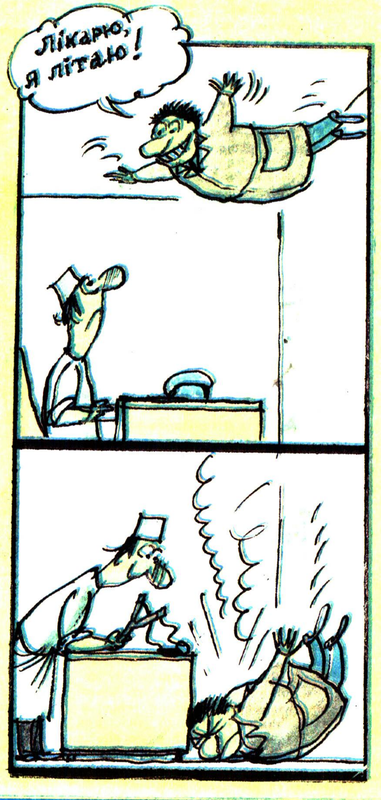

— Не стрибайте, це не море!
— А я й не збирався... Бо плавати не умію...

— Лікарю, мій чоловік стверджує, що він президент.
— І що ви від мене хочете!

— Запчастини потрібні! Я — карбюратор!

— А у нас усі вдома: я, моя дружина, тато з мамою і наша донька...

Літературні пародії

ВЗАЄМНА ДОБРОТА

«Тієї жінки, що мені
Подарувала квіти,
Ніколи старість не торкнеться:
В тієї жінки
Стільки доброти!»

Ігор НИЖНИК.
Збірка «Сійся-родися».

Даруйте квіти лиш мені.
Я вам безсмертя забезпечу,
Бо маю чари неземні
І вдачу буйну молодечу.

Захочу і — продовжу вік,
Не скоро старість вас торкнеться
А той хирлявий чоловік
Дарма хай з квітами не преться.

Стару бабусю — вбік. Тоді
Підходьте з ніжністю простою.
Жінки звабливо-молоді,
Вродливі, чуйні добротою.

Володимир ЯКУБОВСЬКИЙ.

* * *

НА ЖЕРТВУ КОХАННЮ

«Не відпускаєш ти мене в цю ніч.
І я відчую те, що відчуваю».

Володимир БАРНА.

Не відпускаєш ти мене в цю ніч.
А в мене ж завтра день робочий буде.
І я сидітиму надутий, наче сич.
І голова спадатиме на груди.
Якщо залишиш знов мене в цю ніч,
Чи ж зможеш ти про те, кохана, знати,
Що завтра я сидітиму, як сич.
І буду так завзято позіхати.
Звичайно ж, знов увечері прийду
І знов мене додому не відпустиш.
Безсонну ніч у тебе проведу.
І буду вдень, мов квашена капуста.
Мене кохання кличе чарівне.
А ним потрібно завше дорожити.
Якщо ж з роботи витурять мене,
Я дні і ночі буду в тебе жити.

Василь КРАВЧУК.

* * *

АКАЦІЄТЕРАПІЯ

«У білих халатах, немов з операції,
вийшли медсестрами — білі акації,
вийшли акації, стали під тином:
куди б це у вечір цей гожий піти нам...»

Микола ТОМЕНКО. «Білі акації»

Найкращі медсестри — то білі акації.
Хочу запевнити — маю я рацію.
Такі безкорисливі всі, позаяк
лікують громаду вони надурняк.
Виходять із двору у вечір погожий,
спиняють під тином усіх перехожих.
— Які ваші скарги,— питають вони. —
Підсмичте сорочку... Знімайте штани...
Язик покажіть нам... Погляньте на небо...
І роблять уколи в те місце, що треба.

Отак цілий вечір тупцюють під тином:
— Кого ще спіймати б?
Куди ще піти нам?
І раптом — поет по дорозі пливе.
— То що, лікувати, чи хай поживе?
— Нехай, мо' ж напише іще про акації,
про наші халати і про операції?!.

Анатолій ГОРБІВНЕНКО.

Мал. С. ФЕДЬКА

Мал. А. АНДРЕЄВА

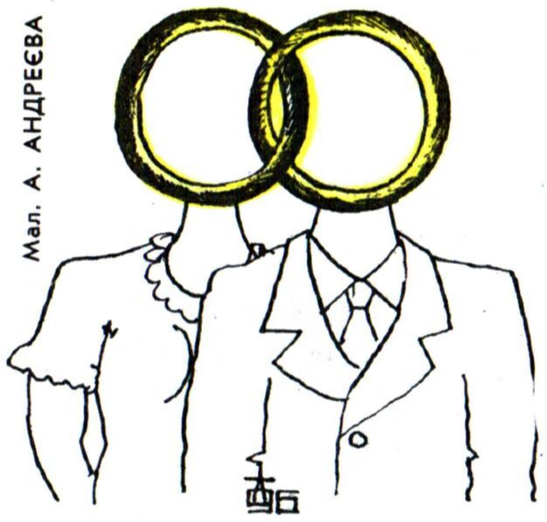

Мал. О. ГУЦОЛА

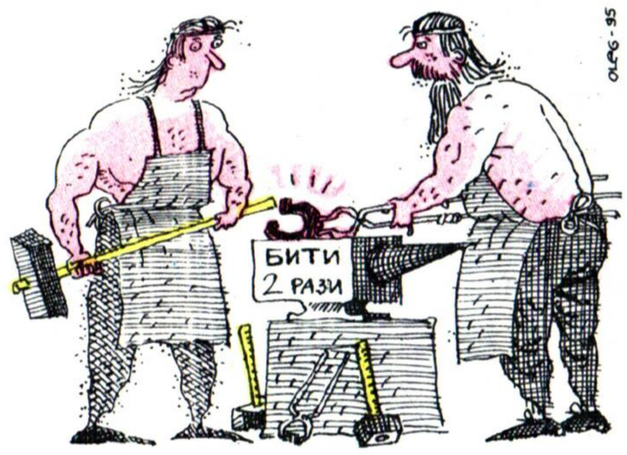

ПЕРЧЕНЯ

СКОРОМОВКИ

У ставку лінивий лин
Присипав лініву лінь.
Дев'ятнадцять вже годин
Сплять у мулі лінь і лин.

ДИНЯ

На дворі чудова днина,
Загоря на сонці диня.
Сонце гріє, аж пече,
Диня з грядки не втече.
То ж гукає з хати Олю:
— Дай скоріше
парасолю!

ЦАПОВА КАПУСТА

Цап капусту посадив,
Біля неї день ходив.
Думу дума білий цап:
— А як хтось капусту — хап?! —
Не дає спокою думка:
А як зайчик просто схрумка,
Чи залізуть восени
До капусти барани?
Став на грядці біля хати
Й зажурився бородатий:
— Ні, не дам капусти їм,
Краще сам сьогодні з'їм.

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

с. Кричильськ
Сарненського району
Рівненської області.

ПРО ЯБЛУКА

— Що є у яблуках, Васильку?—
Питання вчитель задає.
Поміркував хлопчина хвильку:
— В них різні вітаміни є.
І тут усім на здивування
Підвівся із-за парти Ваня,
І голос пролунав дзвінкий:
— Ще в яблуках є... черв'яки.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

НЕ ВЕЗЕ

Стоїть і гірко плаче Толя:
— Ох, не везе мені у школі!
Я дав Сашку списать задачу...
— І він за це тобі віддячив?!
— Я розв'язав її не так,
А він набив мені синяк.

Василь ЛАТАНСЬКИЙ.

с. Пруди,
Крим.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Дорогі наші читачі!

Не забудьте передплатити вашим дітям гумористичну газету «ПЕРЧЕНЯ».

Веселі малюнки, дотепні оповідки, хитромудрі головоломки та ребуси, повчальні жарти допоможуть їм краще засвоювати непросту абетку життя, дивитися на навколишній світ через усмішку, виховуватимуть почуття гумору.

Передплату можна оформити в усіх відділеннях зв'язку.

Передплатний індекс — 33617.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

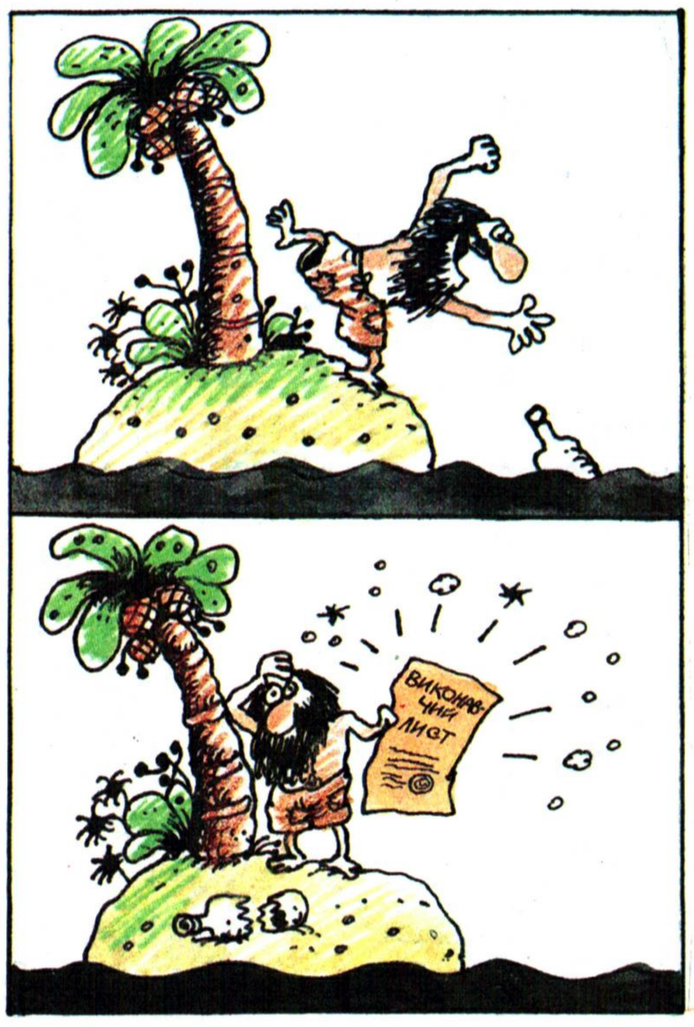

Мал. О. КОХАНА

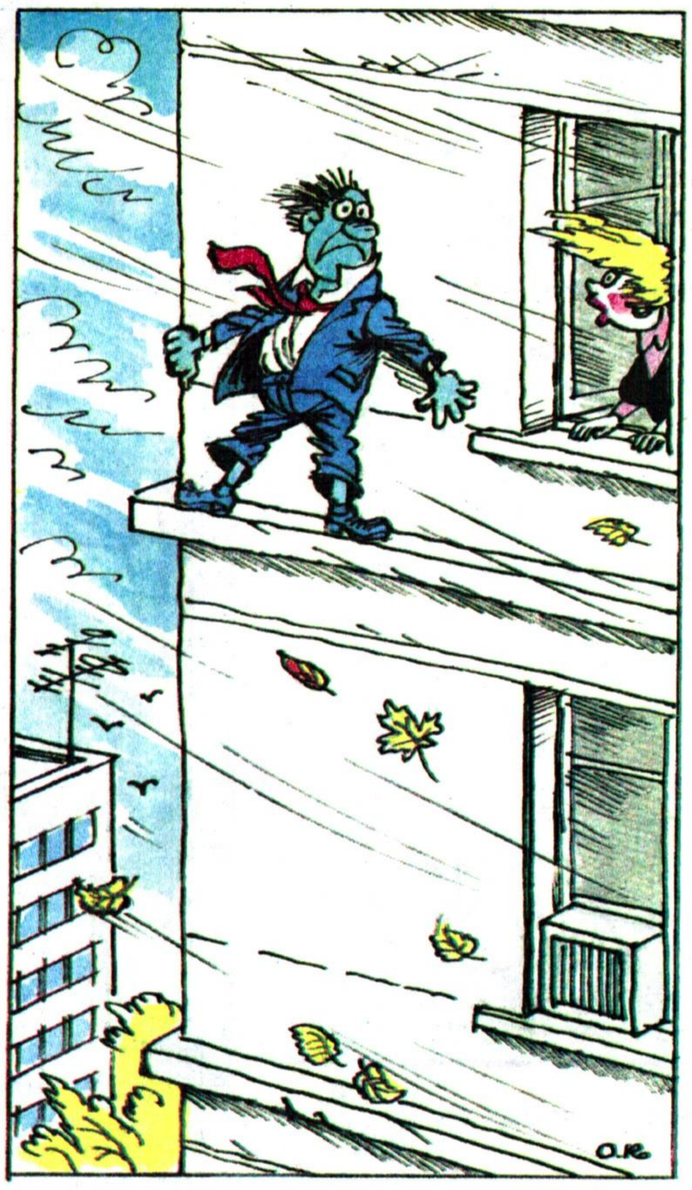

— Іване Степановичу, повертайтеся до офісу! Податковий інспектор уже пішов.

ІРОНІЗМИ

● Від кохання не вмирають... Від нього... стають мудрими...

● Музичного слуху не мав... Але як співав з чужого голосу!

Олександр СУХОМЛИН.
м. Херсон.

● Від кохання потрібен нагляд і ще раз нагляд, щоб вона, не дай Бог, не впіймала тебе на гарячому!

Олександр ЛЮК.

● За дружиною дивись дійде — ми будемо вже далеко!

● Життя, звичайно, чудове, але не настільки, щоб не хотілось повіситись.

● Жінка — це музика, але як часом хочеться притишити звук.

м. Кіровоград.

ІРОНІЗМИ

Мал. О. ГУЦОЛА

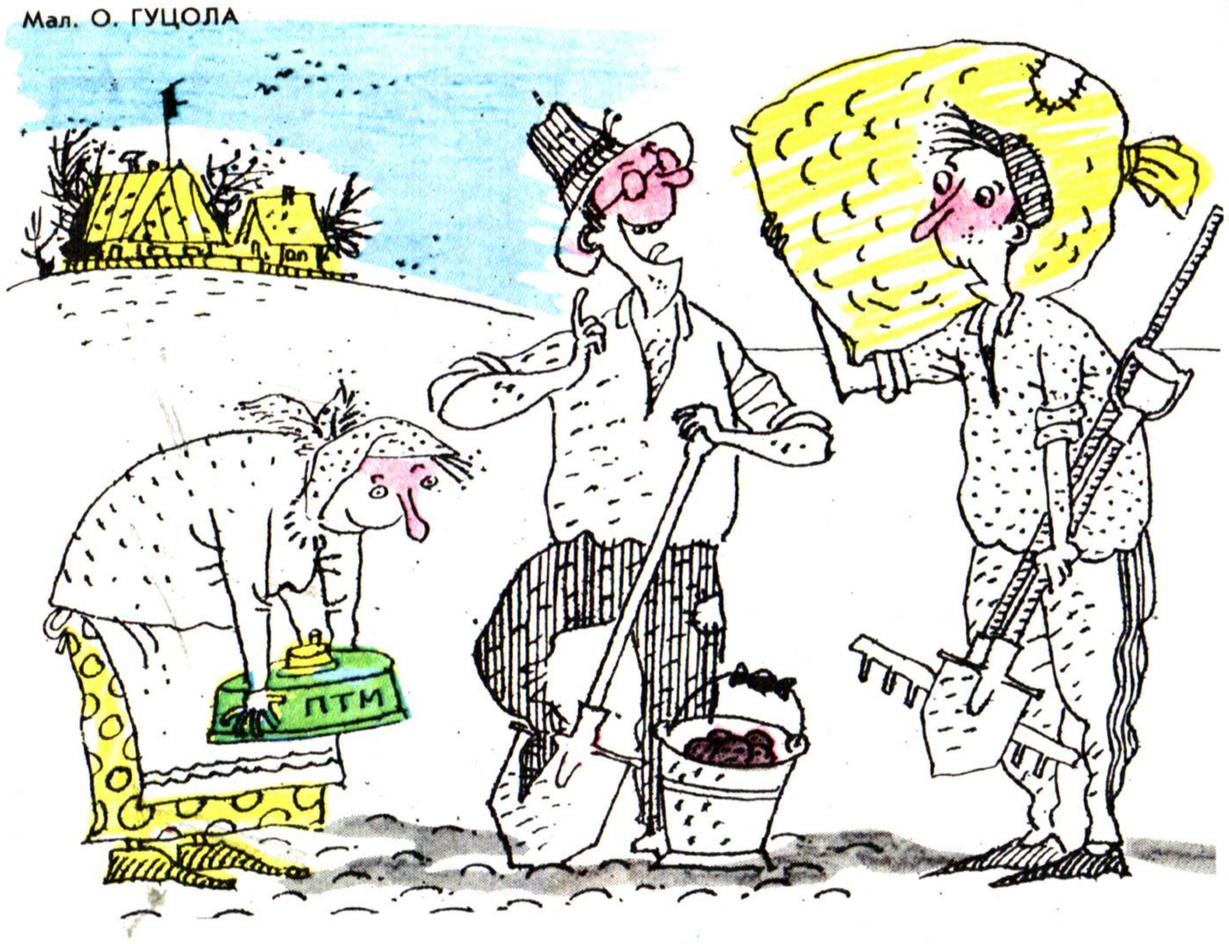

— А щоб злодії картоплю не викопали, ми через кожну ямку міну ставимо...

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Не чіпай його — це кіт народного депутата...

Мал. В. ЛИТОВЧЕНКА

— Щось з'явиться на вашій дорозі...
— Невже трактор знову наїде на мій електровоз?!!

НАРОДНІ УСМІШКИ

АДЕКВАТНІ ЗАХОДИ

— Більше я з шефом у карти грати не буду!

— Чому?

— Вчора його обіграв, так він мене ще й дурнем назвав.

— І ти йому нічого не сказав?

— Чому? Прийняв адекватні заходи.

— На тому все й скінчилося?

— Для нього так, а мені треба йти до зубного лікаря.

П'Є ЛИШЕ НА ІМЕНИНАХ

— Петре, твій шеф часто п'є?

— Та де там. Лише на іменинах.

— Своїх?

— Чому? Кожного.

— А скільки у вас працівників?

— Триста.

БОМЖІ

Міліціонер побачив двох чоловіків, які пили горілку на вокзалі, підійшов до них і каже:

— Панове, в громадських місцях пити горілку не можна.

— А для нас це не громадське місце.

— Чому?

— А тому, що ми тут живемо.

ОСВІТА І СІМ'Я

Розмовляють дві бабусі:

— Ти чула,— каже перша,— Терешкова Ганя ще й школи не закінчила, а вже збирається стати матір'ю.

— Ну і що? Степан зовсім без освіти, а має двох синів і дочку.

ЗА СЕБЕ НІЧОГО НЕ КАЖЕ

— Ти знаєш, із Петром пити горілку не можна.

— Чому?

— Як нап'ється, так і називає всіх дурнями.

— Тебе також?

— Та я вже за себе не кажу.

Почув і записав
Іван МАРТИШКО.

м. Мостиська
на Львівщині.

ОТ ТАК УДАР!

Розказував один чоловік:

— Іду лісом,— каже,— а в потилицю і в очі такий вітер дує, що може з ніг звалити. Дивлюсь, аж переді мною вовк. Стріляти нема чим, а тікати пізно. Я як розмахнувсь, як врізав вовка кулаком і впав у кучугуру снігу. А коли опам'ятався, то побачив на землі два вовки. Оце був удар!

З ПОЛЮВАННЯ

Повертається пізно ввечері чоловік з полювання. Жінка в крик:

— І хто ж тебе так? І де ж тебе так? Господи, весь у синцях!

— Не лякайся. Це ми з товаришем зайця ділили.

З'ЇВ

Два чоловіки познайомились в ресторані. Випили, один почав розповідати:

— Полював я якось на тигрів. І як на зле, рушниця зіпсувалася. Підскочив тигр до мене і... з'їв.

— Але ж ти живеш!

— Хіба це життя...

Почув і записав
Дереник ЄРЕМЯН.

НЕ ТИ ОДНА

Після чергової сварки дружина каже чоловікові:

— Шкодую, що продала свою хату, а то була б покинула тебе і перейшла б туди жити.

— Хіба шкодуєш тільки ти? Я теж! — відказав чоловік.

Почув і записав
Іван АСАУЛЕНКО.

с. Капустинці
Яготинського району
Київської області.

ПОСПІВЧУВАВ

Заходить вчитель до класу і каже:

— Діти, хто з вас дурень, нехай підніметься.

Один хлопчик підвівся.

— Ти дурень? — запитує вчитель.

— Ні, але мені якось не по собі, коли ви один стоїте.

У ПОЛОГОВОМУ БУДИНКУ

Акушерка повідомляє молодій мамі, що в неї народилося зовсім чорне дитя.

— Оце зрадіє мій чоловік! — вигукує щаслива мати. — Адже він так любить чорний гумор!

ДИВНИЙ ПОКУПЕЦЬ

Заходить дурень до магазину й каже:

— Я хотів би купити оту гармошку.

— Вибачте, але ми дурням не продаємо.

— А звідки ви знаєте, що я дурень?

— Тому що це не гармошка, а батарея для опалення.

Почув і записав
Степан ГРИЦЕНКО.

м. Українка
на Київщині.

Автошарж.

ВІД СМІШНОГО — ДО ВЕЛИКОГО...

Відомо, що від великого до смішного — один крок. Отже, якщо мислити діалектично, то і від смішного до великого — не десять кілометрів. Це на практиці довів добре знаний нашими читачами художник Олексій КОХАН. Адже майже в кожному номері «Перця» друкуються його дотепні карикатури. Знають читачі Олексу і як художника, який проілюстрував чимало дитячих книжок, намалював багато цікавих діафільмів. Декому відомо, що Олексій Кохан у «застільні» часи заснував Академію винологів. Та, мабуть, не всім відомо, що член Спілки художників України О. Кохан є одним з авторів малого Герба нашої держави. Як бачите, від смішного до великого теж один крок. Особливо, коли його робить талановитий митець.

Сьогодні у О. КОХАНА маленька «персональна виставка» у «Перці».

— Я вимагаю зустрічі з моїм адвокатом...

— І ніяких хабарів!

— Так ти оберігав зуби від карієсу! А дарма!..

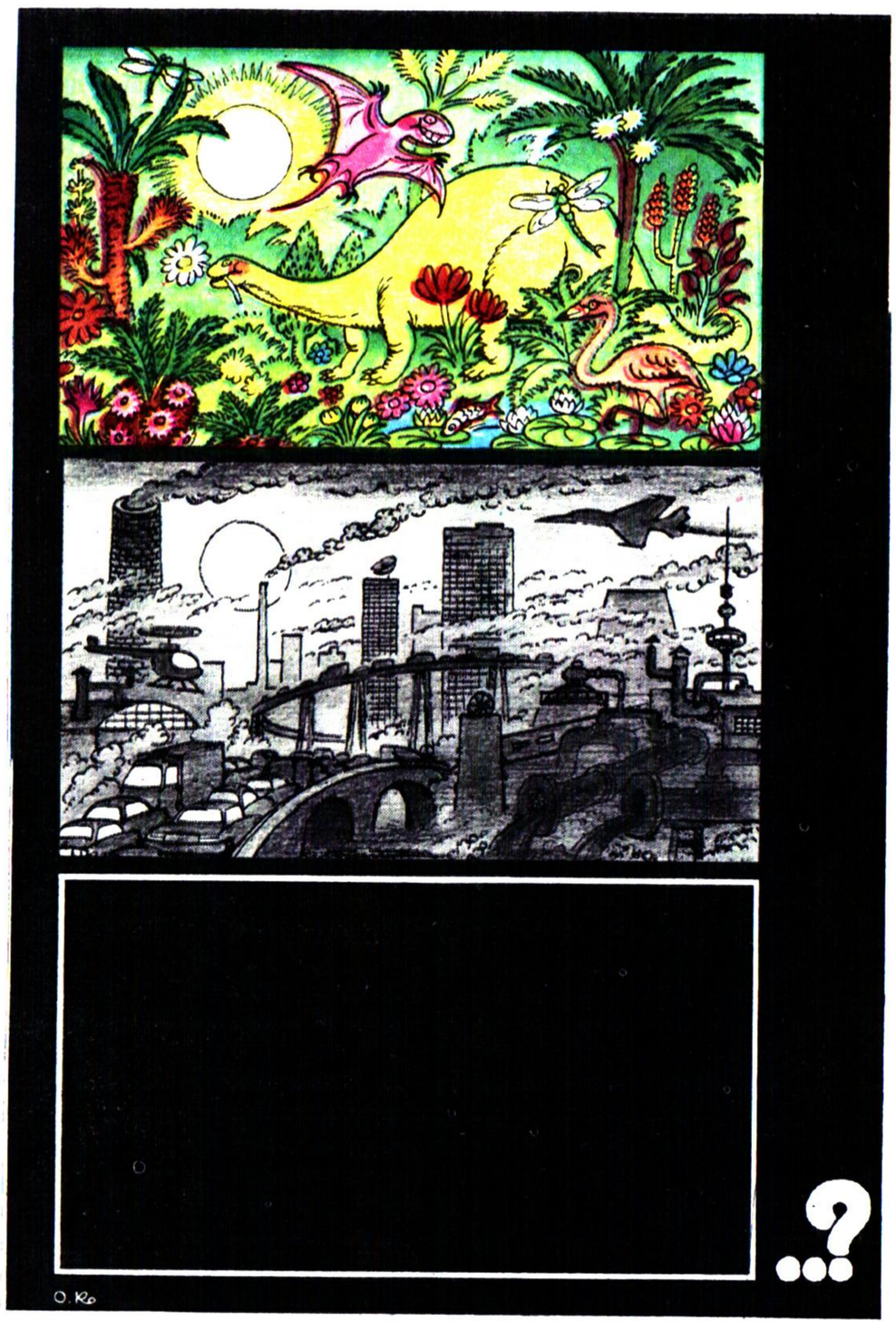

Наша перспектива.

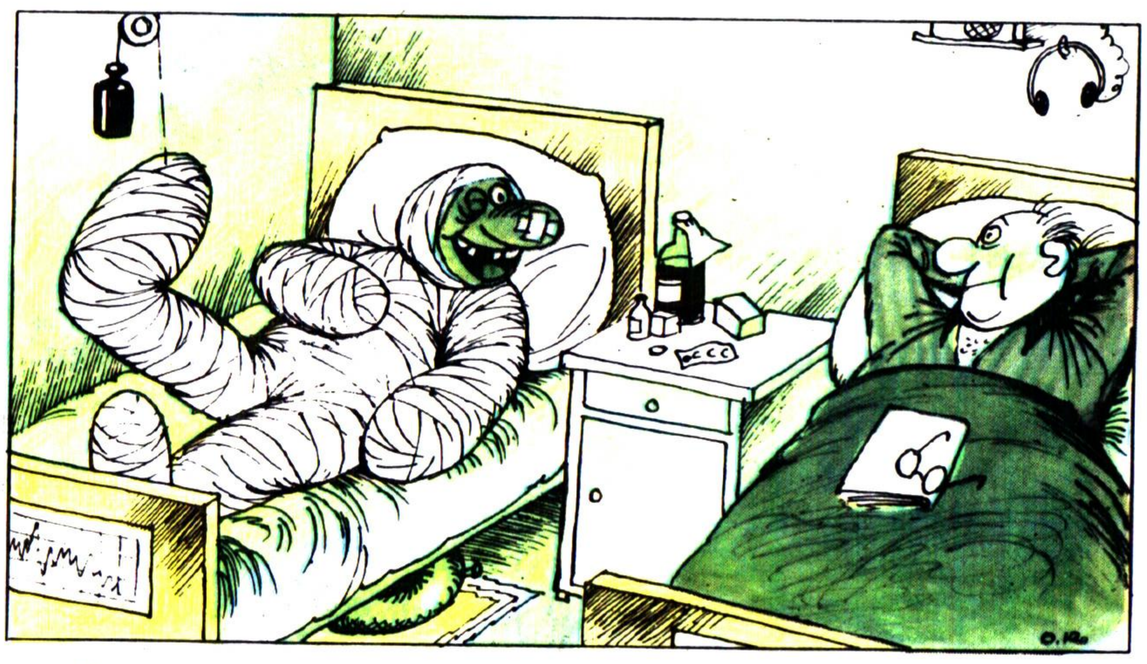

— Посидів на дурничку в шикарному ресторані. Тепер ось лежу...

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Чи можна декларувати мрії? Виявляється, можна. Читаючи нову нашу Конституцію, я побачив до болю знайомі рядки про безплатну медицину. В Основному Законі записано, що державні й комунальні заклади медицини мусять надавати населенню безкоштовні послуги. А як же тоді зрозуміти виступи керівників міністерства охорони здоров'я в пресі, по телебаченню, по радіо про те, що, оскільки бюджетом не передбачено фінансування і половина затрат на медичне обслуговування, в лікувальних закладах давно пора перейти на платні послуги. А тим часом у дуже багатьох поліклініках та лікарнях уже перейшли від слів до діла — зробили лікування платним. Як це розуміти?

В. СУХОВЕРКІВ,
робітник.

Вінницька область.

Валентин ЧЕМЕРИС

АРЕШТ ЗА ВЛАСНИМ БАЖАННЯМ

Того ранку після ще однієї — скільки їх у нього вже було?! — безсонної ночі він нарешті відчув: його вже пора заарештовувати. На цілком законній підставі, бо заслужив. Дивно тільки, що міліція про це все ще чомусь не здогадувалась, хоч в останні місяці він з моторошним нетерпінням чекав арешту. А може, й вона чекає? Так, так, вона просто надає йому останній шанс прийти з повинною.

Ще раз все зваживши, він вирішив таки використати наданий йому шанс і подзвонив по 02.

— Я — сякий-такий... — відрекомендувався. — Мене вже давно пора заарештувати на цілком законній підставі і притягти до кримінальної відповідальності. За мою діяльність на базі,— просто сказав він і на душі його враз стало легко, наче гора з пліч спала.

Але черговий замість того, щоб вигукнути: «Не кладіть трубки, назвіть адресу, негайно висилаю наряд...»,— чомусь сердито запитав:

— Номер квитанції?

— Якої? — не второпав він.

— Дикої! — відрізав черговий, але відразу ж змилостився і пояснив по-людськи: — Виклик опергрупи на дім оплатили? Номер квитанції?

— А хіба...

— Хіба, хіба,— передразнили на другому кінці дроту. — Ви що — з неба впали?

— Ні, я вийшов з добре законспірованого підпілля.

— Довго ж ви в ньому просиділи,— наче співчутливо зітхнув черговий. — Отак відстати від життя!.. Одне слово, якщо хочете, щоб вас справді заарештували, з'явіться у ваше відділення міліції й оформіть виклик опергрупи. Згідно з прейскурантом.

Робити було нічого і він пішов до свого райвідділу.

— Я — сякий-такий... — почав було, але тамтешній черговий у званні сержанта швидко його перебив:

— До нас всі ходять... сякі-такі. Конкретно. Виклик опергрупи оформили? Гроші заплатили? Номер квитанції?

— Ні. Та й нащо, якщо я вже сам до вас прийшов? Я навіть зубну щітку з собою прихопив.

— Сам — не годиться... Навіть із зубною щіткою і пастою,— відрізав сержант. — У нас не архів, ми діємо суворо за інструкцією. А сам — це значить на халяву. В смислі на дурняк. А ми працюємо на госпрозрахунку. У нас зарплату нічим платити, не кажучи вже про премії. Ви що — з неба впали?

— Ні, вибрався із добре законспірованого підпілля.

— Воно й видно. Перш, ніж іти до нас, треба було б ознайомитись з новими правилами роботи міліції на госпрозрахунку, таксою цін за послуги і так далі. А вже тоді й морочити нам голову. А то — ходять тут... сякі-такі... — Зітхнувши, дістав бланк. — Прізвище? Адреса? Партійність? Якої партії? Член профспілки? І — якої: залежної чи незалежної? Освіта, сімейний стан... Не забудьте назвати свою кликуху в підпільному світі...

Він усе чесно й добросовісно назвав.

— Мета виклику опергрупи? — доскіпувався господар кабінету. — Сімейний конфлікт? З'ясовування стосунків? З ким — з тещею? Сусідами? П'яний бешкет? Манія величності чи комплекс неповноцінності і пов'язані з цим можливі ексцеси?

— Я хочу, щоб мене негайно заарештували.

— З цього й треба було починати. Так і запишемо: арешт за власним бажанням. Але це буде коштувати значно дорожче, аніж, наприклад, п'яний бешкет в колі рідної сім'ї, чи з'ясовування стосунків із тещею.

Міліцейський чин виписав квитанцію.

— Значить, так... Оплатити в житлосоцбанку і принести нам корінець квитанції.

Він заплатив (хоч і вгепав на це півдня в житлосоцбанку, але чим не пожертвуєш, аби закон взяв гору!), приніс до райвідділу корінець квитанції. Черговий щось відзначив у книзі «Замовлення на арешт» і буркнув:

— Чекайте!

— А де мені можна... е-е... присісти? — доброволець на арешт за власним бажанням оглянув порожній коридор з облупленими стінами і засміченою недопалками підлогою.

— Не тут чекати — дома! — втративши терпець, вигукнув сержант. — Не вистачало, щоб ти тут ще три дні сидів!

— Як — три дні?

Черговий глибоко зітхнув, певно взяв себе в руки і, згадавши, що він взагалі вихований і чемний, змінив тон і знову перейшов на «ви».

— Повертайтесь додому і — чекайте опергрупи. Вона прибуде протягом трьох днів з дня замовлення. І заарештує вас згідно оплаченої квитанції.

— А раніше не можна?

— Можна, але якщо маєте звання заслуженого. Чи працюєте в апараті. Чи маєте які інші пільги на позачерговий арешт.

— Ні, не маю. Я — звичайний, не заслужений міфіозі.

— Тоді — в порядку загальної черги. Чого дивуєтесь? Де ви бачили, щоб у нас не було черги?

Такого він і справді ніде не бачив, а тому змушений був подзвонити у райвідділ і, нагадавши про себе, назвав номер квитанції про оплату за виклик.

— Чекайте,— була відповідь.

— Але ж ви запевняли, що опергрупа прибуде протягом трьох днів з дня оплати послуги.

— З бензином хоч кричи,— зізнався черговий і перейшов на довірливий тон. — Послухайте, нетерплячий... Підкиньте хоча б пару каністер, га? Тоді відразу ж прибудемо і заарештуємо вас по вищому класу — як заслужених чи апаратників. То як? Подумайте, використайте свої зв'язки. Бо інакше вам доведеться чекати арешту дуже довго. Якщо й взагалі ви колинебудь дочекаєтесь.

Мал. В. ШИРЯЄВА

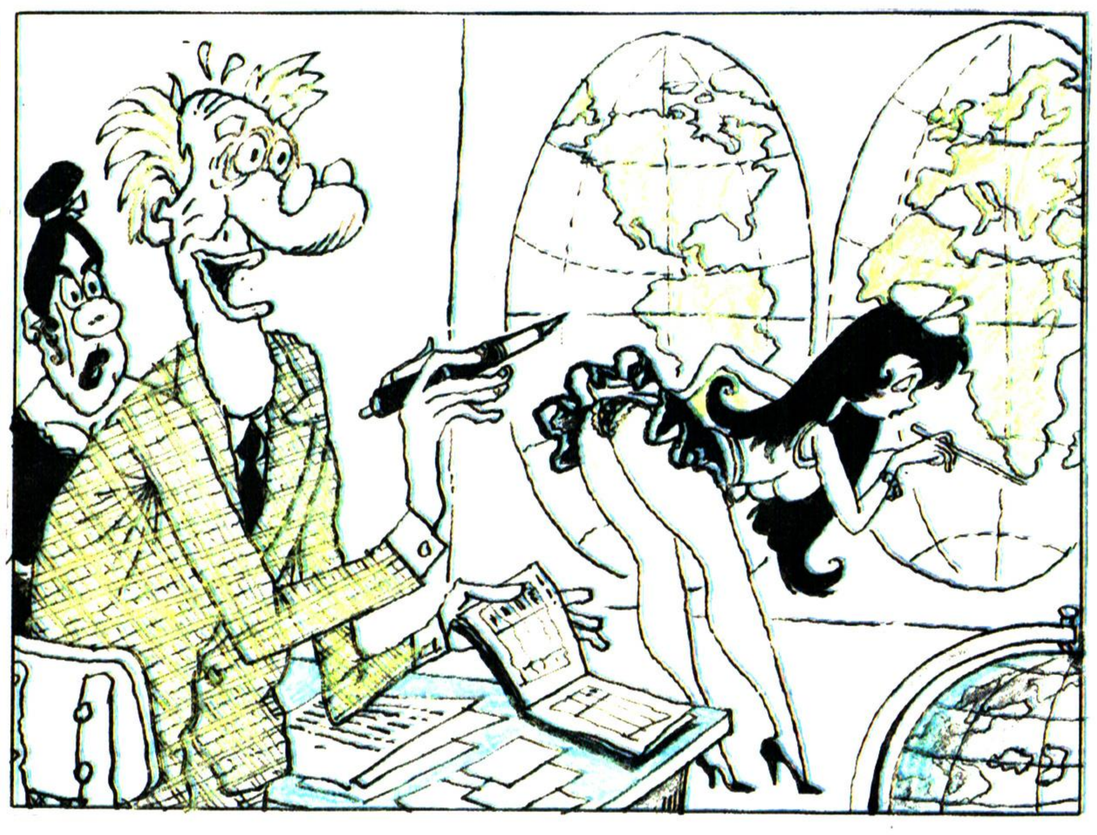

— Ану ще раз покажіть мис Доброї Надії...

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Нам потрібно домагатись, аби наші забіги включили до Олімпійських ігор!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

— Лізуть в голову якісь дурні думки. Вирішив написати історію людства.

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

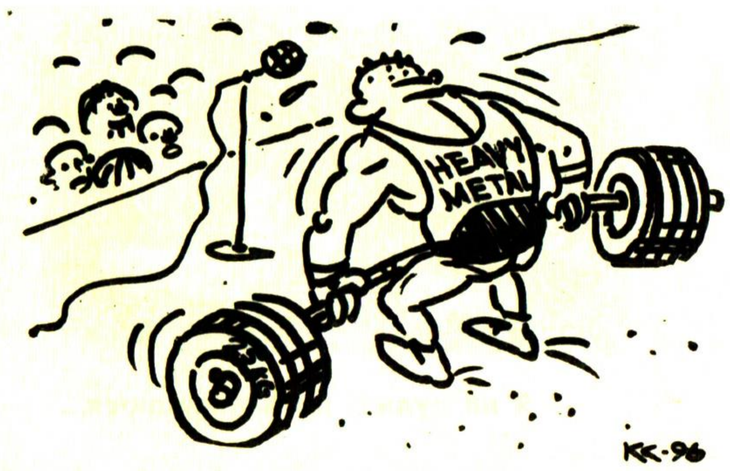

Мал. П. ГРАБОВОГО

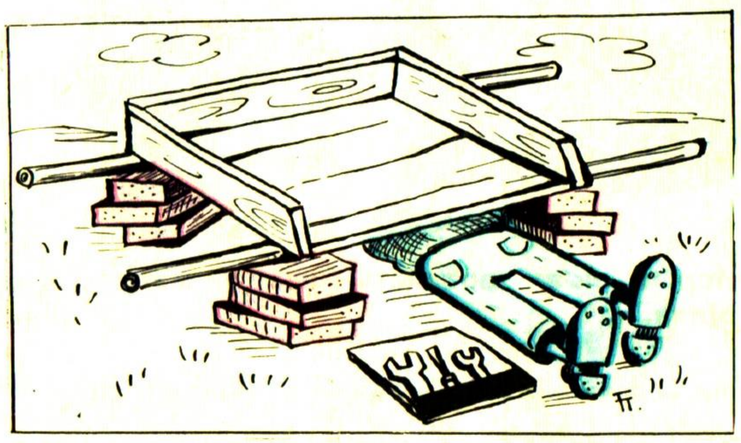

Мал. В. АДАМОВИЧА

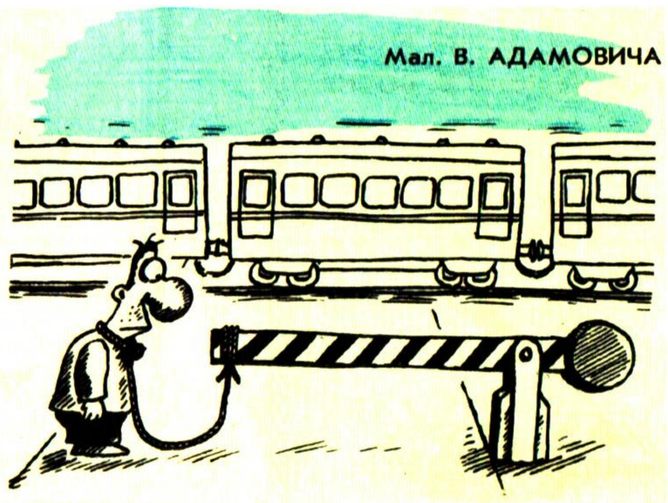

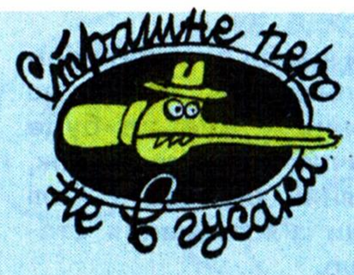

«Не скриваю, що люблю капітально випити. А от до домашньої роботи душа в мене зовсім не лежить. А в жінки моєї навпаки. Може то Всевишній придумав так, щоб розкидати нас в різні боки».

(З пояснювальної записки).

Надіслав С. ЮХИМЕНКО.
м. Луцьк.

●

«Половина нашого села два місяці живе при комунізмі. Пенсії не отримують, грошей нема, ідеш в магазин і береш собі, що там є. Ото тільки що на список».

«Благодаря правительству я перестав холостякувать. Три года назад у мене померла баба, а самому важко за собой ухаживать. Предлагав сусідці, а вона ні в какую. А коли пенсія в неї кончилась, сама прийшла».

«Розкажіть, що таке колбаса, бо в нашому сельскому магазині тільки рожки з макаронами, якісь рибні консерви давні, а больше нічого не завозять, бо дорогий бензін».

«Хочу продать стару хату і боюсь. В доларах не петраю, а скільки нулів у ціні написать в купонах, незнаю».

«Зараз нема на кого пожалуваться. Усі ізбрані демократичним путьом, так що зразу й не знімеш».

«Раніше красти було сложно. Міг бригадир спіймати, а то й голова. А січас вони самі сидять і думають, де б його що узять. Бо комора пуста, на щоту ні копійки, і на «бобіку» не погасаєш, бо бензіну нема».

(З листів).

Надіслав В. БОБИР.

Мал. О. ГУЦОЛА

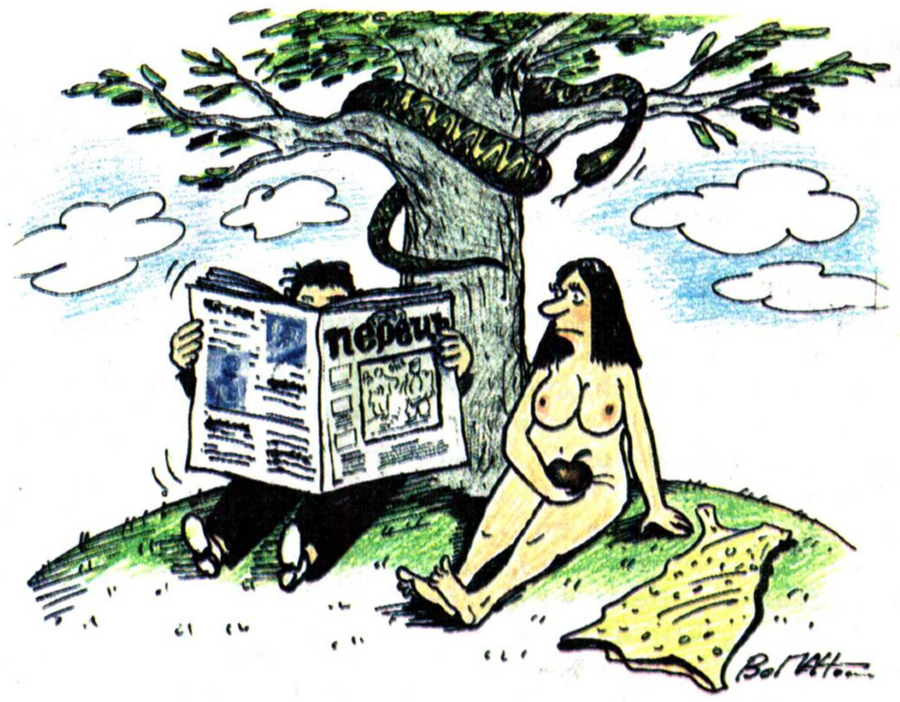

Мал. В. ПАНФІЛОВА

Д'єрдь МІКЕШ (Угорщина)

ВІКТОРИНА

ГУМОРЕСКА

Висловлюся категорично: який дурень вирішив транслювати по телебаченню різні вікторини? Вони ж підривають авторитет батьків. І не тільки підривають, а дискредитують!

Ось випадок зі мною. Одного вечора сиділи ми біля телевізора — дружина, мій син і я. І тут оголошують, що телестудія підготувала для глядачів оригінальну вікторину.

— Це цікаво,— сказав я синові. — Слухай уважно. Тут є чому повчитися.

Я спокійно чекав першого питання. Бо вірив у свої здібності. З приємністю згадував, що знаю навіть коли була битва під Фермопілами.

А це не кожен «жук» пам'ятає!

На жаль, запитали не про битву. Треба було назвать якийсь музичний інструмент, що має досить дивний звук.

— Укулеле,— урочисто вигукнув я і переможно глянув на своїх домочадців. Син з повагою подивився на мене і повторив слово. Але через хвилину виявилося, що це зовсім не укулеле, а угорський народний інструмент ненере. Дружина іронічно усміхнулася. Це мене зачепило за живе. Я побуряковів і пояснив, що зовсім не помилився: укулеле у перекладі угорською — це і є ненере.

Дружина хіхікнула і вийшла з кімнати. Я провів її обуреним поглядом: «Побачив би, як ти хіхікала, коли тебе попросили назвать дату битви під Фермопілами?».

Перед наступним питанням я захвилювався. Як колись на уроці математики. У горлі враз пересохло, серце затенькало... «Ех, тільки б запитали про битву під Фермопілами!» Я відчував на собі прискіпливий погляд сина. Він дивився на мене і тримав у роті вказівного пальця. У тому погляді вже не було щирої синівської поваги. Чи мені так здалося? У моїй голові переплуталися імена, дати, номери будинків і телефонів. Друге запитання було таким:

— Назвіть ім'я співака, голос якого ви чуєте.

— Карузо! — мовив я після деяких роздумів.

Це був не Карузо.

Посмішка на мить з'явилася і зникла з обличчя сина. Інший, можливо, цього б і не помітив, а мене це зовсім роздраконило. Я розтлумачив цьому шибайголові, що не можу

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

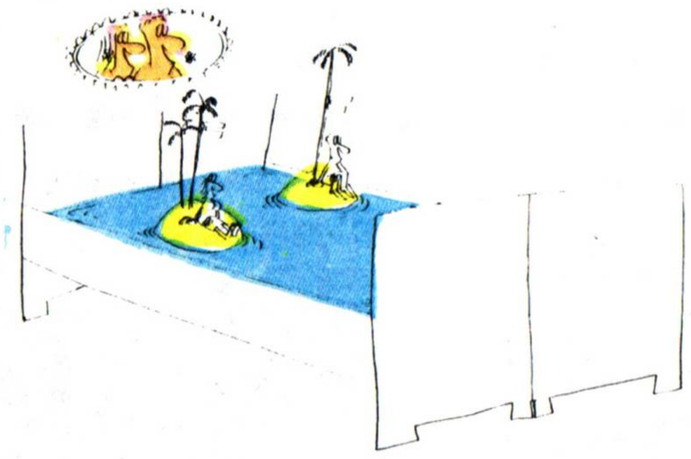

— Тепер і люди побачать, яка у мене чудова вілла...

— Це що — сушені гриби!
— Ні, свіжі яблука...

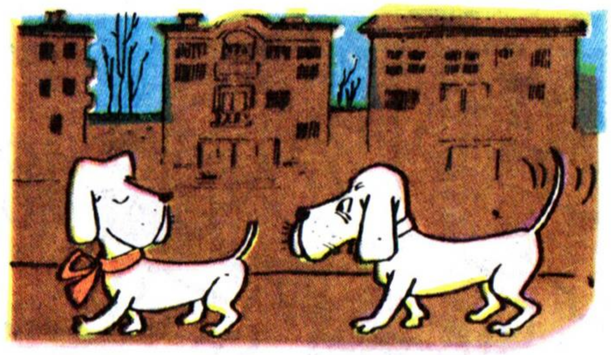

— Я на вулиці не знайомлюся...

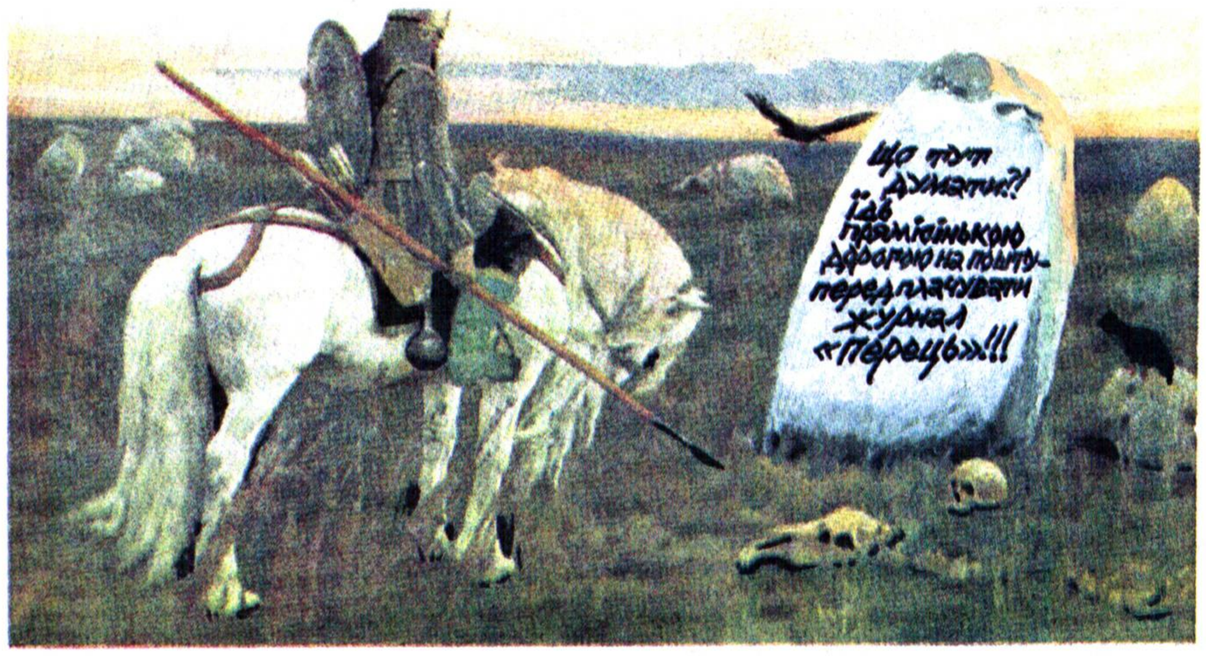

НАСТУПНОГО РОКУ «ПЕРЦЮ» — 70!

«Перець» читали ваші діди і прадіди. Його читатимуть ваші онуки і правнуки. Будьте і ви з «Перцем»!

Малюнки найкращих українських художників-карикатуристів, твори письменників-гумористів, поетів, фейлетоністів, весела сторінка для дітей «Перченя», іноземний гумор, кросворди, «Страшне перо не в гусака», конкурси, іскрометні народні усмішки — і все це

ДЛЯ ВАС!

Передплатна ціна на рік — 12 гривень,
на 6 місяців — 6 гривень,
на 3 місяці — 3 гривні.

Індекс 74393.

Смійтеся на здоров'я!

сконцентрувати свою увагу і тому даю неправильні відповіді.

— Сконцентрувати увагу, синку, це означає зібратися з думками,— підняв догори я пальця. — Але я не можу зібратися з думками, бо ти весь час глипаєш на мене і мотиляєш під столом ногами. Ні, я так не можу думати...

«Хоча б запитали про битву під Фермопілами!» Але ж не запитають: мені завжди не щастить. Може, і на телебаченні не знають, коли була битва під Фермопілами? А мені відомо, до нашої ери...

Так і є, не запитали! Ніби спеціально хочуть мені допекти... Тепер цікавляться, коли запрацював перший телефон.

Я не знав — помилився на п'ять років. Пригнічений, стояв перед телевізором, як колись біля шкільної дошки. Дружина на кухні театрально розсміялася. Син уже відверто і зухвало усміхався, прямісінько в обличчя.

— Не смійся! — гримнув я на сина. — Мушу зауважити, що я правий! На телебаченні помилилися. Хіба там ніколи не помиляються? Згадай, синку, коли ми недавно зібралися на екскурсію, диктор патякав: «Не забудьте захопити з собою парасолю!» А якою була погода? Прекрасною! І ні краплинки дощу!

Син мовчки вислухав мене. Я слідкував за виразом його очей: вірить він мені чи ні? Вражений, я помітив, що хлопець дивиться на мене досить підозріло.

— Чесно кажучи, це зовсім не важкі запитання,— виправдовувався я. — Зовсім не важкі. Врахуй, я не побоюся і важчих. Запитай мене, наприклад... наприклад... коли була битва під Фермопілами. Ану спробуй!

— Коли була битва?

— У чотириста вісімдесятому році до нашої ери. Ось бачиш! Я навіть це пам'ятаю! Якщо не віриш, подивись в енциклопедію. Тобі показати?

Признаюсь, я чекав, що син скаже: «Я тобі вірю». Але він цього не сказав. Пішов до книжкових полиць:

— У якому це томі? — недовірливо запитав він.

Я дістав відповідний том і показав йому дату. А сам із сумом подумав: ось дитина, з якої я здуваю пилинки, захищаю від найменшого вітерця, котрому щодня приношу цукерки і печиво, не вірить своєму доброму, дорогому батькові. І чому? Бо щодня по нашому телебаченню транслюють вікторини і конкурси. Можливо, для розвитку дитини — це і добре. Але куди на цей час дітися нещасним батькам, аби зовсім не втратити свій авторитет в очах нащадків?

Переклад М. ВАСИЛЬЧЕНКА.

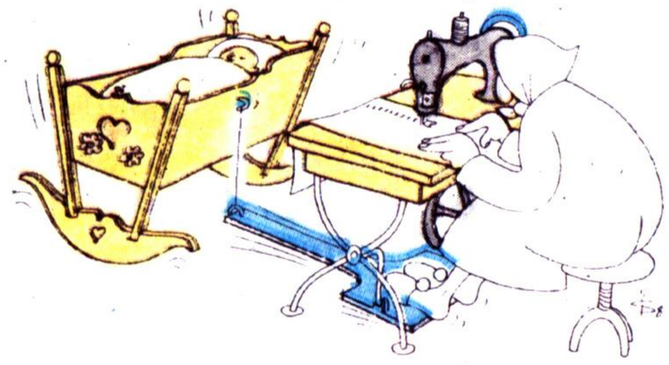

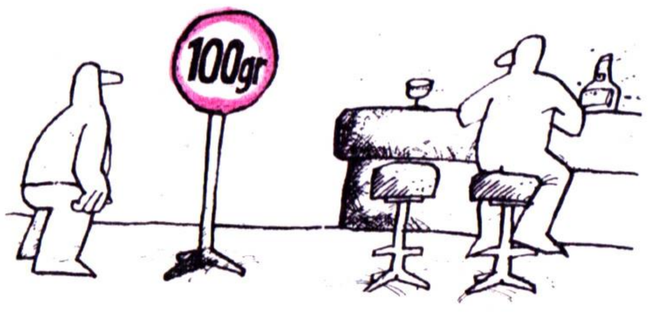

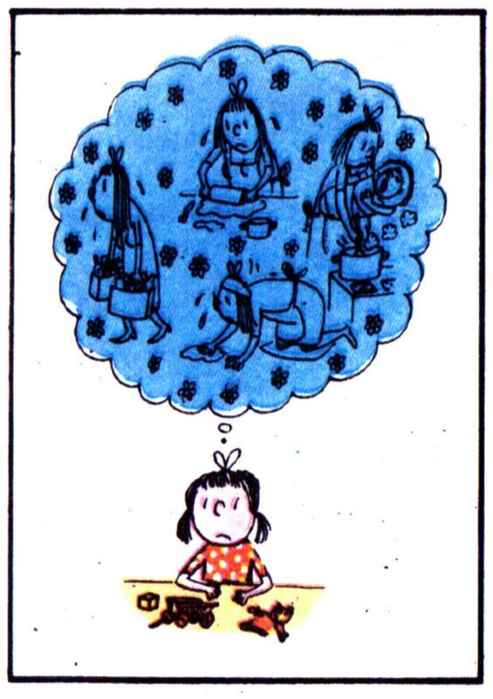

— Ти так ридаєш, ніби виходиш заміж востаннє...

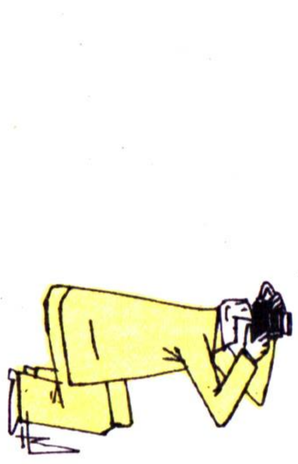

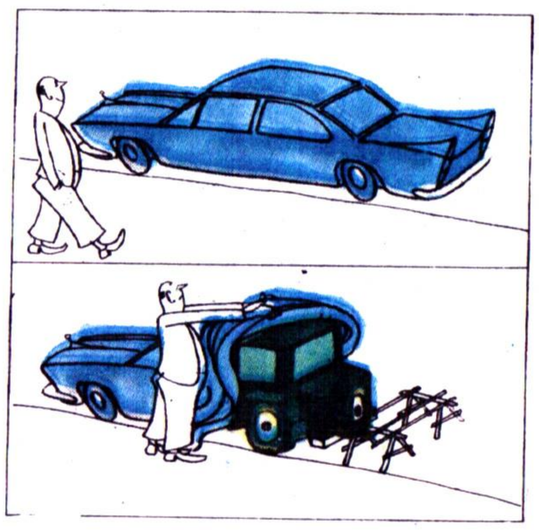

ПЕРЕЦЬ № 10 (1447)

Головний редактор Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, П. ГЛАЗОВИЙ, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ю. ІЩЕНКО (заступник головного редактора), Д. МОЛЯКЕВИЧ, М. ПРУДНИК (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники: видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ № 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються.

Посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 11.09.96.
Підписано до друку 02.10.96.
Формат 70×108 1/8.
Папір офсетний № 1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 25800 прим.
Зам. 0110610.
Ціна договірна.

© «Перець» 1996 р.
Видається
з січня 1927 року.
Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 441-82-14, відділу листів та реклами 441-89-38, 441-89-15, художнього відділу 441-89-11.
Факс 224-35-82.

Для телеграм: Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Малюнки О. КОХАНА

Кіно, та й годі!

КІНА НЕ БУДЕ!

-І ТИ, РЕЖИСЕР, СМІЄШ МЕНІ ВКАЗУВАТИ?!

-ГЕЙ! НЕ ДУЖЕ ЗАХОПЛЮЙТЕСЬ! ЦЬОГО ПОВИННО ВИСТАЧИТИ ЩЕ НА ТРИ ДУБЛІ!

BANK

TV

-А ЦЕ ГОЛОВНИЙ КОНСУЛЬТАНТ КІНОФІЛЬМУ.

310

-ТИ ЩО, НЕ ВПІЗНАВ? ТА ЦЕ Ж ТОЙ ЗНАМЕНИТИЙ АКТОР, ЩО ГРАЄ САМ, БЕЗ ДУБЛЕРІВ, УСІ НЕБЕЗПЕЧНІ СЦЕНИ!

-НАДАЙТЕ МАТЕРІАЛЬНУ ДОПОМОГУ ДЛЯ ЗЙОМОК ФІЛЬМУ „ОСТРІВ СКАРБІВ"

МІНІСТЕРСТВ

TV

-ЛІКАРЯ! РЕЖИСЕРОВІ ПОГАНО!!

-НА СТАМБУЛ! -НА СТАМБУЛ!

-ДОВЕДЕТЬСЯ ВВЕСТИ ДО СЦЕНАРІЮ ПОХІД ДО ТУРЕЧЧИНИ, БО БЕЗ ЗАКОРДОННИХ ЗЙОМОК АКТОРИ ВІДМОВЛЯЮТЬСЯ ПРАЦЮВАТИ!

НА ЗЙОМКАХ ПОСТРАЖДАВ?!

ТА НІ, ДРУЖИНА ПОБАЧИЛА МЕНЕ У ЕРОТИЧНОМУ ФІЛЬМІ З НОВОЮ АКТРИСОЮ ЕЛЛОЧКОЮ

О.К.